

til at erstatte det Friske, som altsaa viser, at det Offentlige har skønnet rigtigt. Hvis man gør det, tager man i Virkeligheden hele Magten fra det Offentlige og giver over til den Private, og særlig hvis det vedtages, som det ærede Medlem foreslaar, vil Enhver strax forlange Medslagning, og jeg skønner ikke rettere, end at Ministeren kan sige: Nei, jeg kan ikke gaa ind paa denne Medslagning. Vi havde ingen saadan Regel tidligere. Altsaa, jeg siger, at jeg tror at saaledes, som det nu er ændret ved 2den Behandling, kan det absolut ikke gaa. Det stiller den Private akkurat ligesaa godt som det Offentlige, og man ignorerer ganske det Forhold, at det Offentlige ikke har fundet Grund til at give Erstatning. Men hvis det kan være Imødekommen mod Udvalget, at det subsidære Forslag vedtages, skal jeg ikke modsætte mig det. Det gaar ud paa, at der ingen Regel bliver i dette Tilfælde, og det kan jeg ikke have Noget imod; men jeg foreslaar ikke ret, at man kan ønske det. — Jeg har tilladt mig at stille endnu et Vædringsforslag til § 8, og paa dette maa jeg lægge afgjørende Vægt. Det gaar ud paa, at i sidste Stykkes første Linie forandres „2.“ til „Halvdelen“, og i anden Linie forandres „1/3“ til „Halvdelen“. Ved forrige Behandling blev det vedtaget her i Thinget, at Statskassen skulde udrede 2/3 og Kommunekassen 1/3 af den her omhandlede Erstatning. Jeg tillod mig at udtale mig bestemt imod det. Desværre blev Forslaget vedtaget. Naar jeg nu har stillet min Opfattelse op igjen, saa er det selvfølgelig i Henhold til den Motivering, jeg sidst gav, og i Henhold til, hvad der sædvanlig finder Sted her i Landet i lignende Forhold, idet det nemlig efter, hvad der er etaleret i andre Love, maa siges at være ganske i sin Orden, at vedkommende Egn bidrager til Udgifterne ved den Slags Ulykker. Det er en gammel Regel og en fornuftig Regel, og selv om, som den ærede Ordfører sagde, Udgifterne efter denne Lov maaske ville komme til at gro noget, saa ser jeg ikke, hvorfor hele Udgiftsforøgelser skal lægges over paa Statskassen. Jeg tillader mig at præcisere, at hvad der blev vedtaget i den Retning ved 2den Behandling, kan Regjeringen ikke modtage paa denne Lov.

Jeg kommer saa til Vædringsforslaget til § 11, hvorefter der i Stedet for det sidste af første Punktum sættes: „Erstatning af Statskassen for det derved forarsagede direkte Tab for Private hdes kun til 1ste Januar 1889“, altsaa i Henhold til Loven om Svinedifteritis. Dette vilde efter min Mening være noget ganske Usædvanligt at vedtage. Her er nemlig Tale om at skjære ind i en

bestaaende Bedrift og negte Erstatning for det, man derved gjør. Jeg tror, det er noget ganske Usædvanligt, som vi hovrigt ikke kjende her til Lands, og som vi heller ikke bør komme ind paa. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at Reglen gaar ud paa, ikke blot at forbyde Svinehold, men enhver Anvendelse af de dertil benyttede Bygninger. Det er den Regel, man enedes om ved Loven om Svinedifteritis, men jeg tror ikke, at det gaar an i Henhold til den Bestemmelse, at man tager Folks Eiendom og hindrer dem i deres Bedrift, uden at give dem Erstatning. Jeg maa maaske samtidig tage det Vædringsforslag, der er stillet af et enkelt Medlem om samme Materie; thi jeg tror nok, der er nogen Forsjæl paa Hovedsynspunktet fra min Side og fra det ærede Medlems Side og maaske ogsaa fra Udvalgets Side. Jeg skal tillade mig at erindre om, at Reglen, der staar i Lovforslaget, har Hensyn „til Lossepladser for Affald og under lignende Forhold“. Det er altsaa ikke, som det ærede Medlem omtalte, bestemte Lossepladser for Uhumskheder, men det er i det Hele taget Lossepladser for Affald, og det vil erkjendes, at det ikke blot gaar paa saadanne Lossepladser, som vi kjendte, den Gang Svinedifteritis opstod, men at ogsaa Lossepladser for Kjøkkenaffald og deslige kunne forbydes. Det, som altid har været Meningen og Tanken, er at forbyde Lossepladser for ufortøret Affald, og jeg saa maa sige, for saadant Kram, Renovation o. Lign., der bliver kjørt ud, det ene blandet med det andet. Derimod har det aldrig været Tanken og Meningen, at forbyde økonomisk Anvendelse af alt Affald, dykket Affald, Planteaffald, Kjøkkenaffald osv., forsaavidt det ikke frembyder nogen Fare; men saaledes som Bestemmelsen staar her, kan virkelig alt Saadant forbydes. Hvis man nu vil gaa til at erklære, at alt Sligt skal være forbudt, saaledes som Udvalget har Tendents til, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at saa maatte man i Forveien kjende Alt af den Slags, og forud kunne sige: Der og der er det, og der maa det ikke være. Dette er imidlertid ganske umuligt, at faae en saadan Overfugt over de Bedrifter, der bestaa, end sige da over dem, der fremtidig kunne opstaa. Jeg har skrevet Landet rundt for at faae at vide, om der noget Sted er lignende Forhold som de, der vare her i Kjøbenhavn; thi saa vilde de blive forbudt efter den gjældende Lov. Jeg skal gjøre det ærede Medlem, der motiverede det omtalte Vædringsforslag, opmærksom paa, at det kan være, at jeg fremdeles maa nedlægge Forbud i Henhold til Loven om Svinedifteritis, der ud-